

dies' (ccss), waarvan de vijf strategische leerstoelen de hoekstenen moesten vormen, diende tevens een uitvalsbasis van interfacultair onderzoek te zijn. Oriëntatiepunt hierbij was de zogenaamde 'vu-ster' die sinds de zomer van 2001 aan de Buitenveldertse hemel stond. Campusbrede brainstormsessies over de 'missie' van de vu in het nieuwe millennium hadden geresulteerd in het concept van een 'gewoon bijzondere universiteit'. Voor wat betrof de beoefening van haar onderwijs en onderzoek, in alle facetten en onderlinge samenhang, heette de vu een gewone, brede en algemene universiteit te zijn. Haar worteling in de christelijke traditie maakte de vu echter ook tot een bijzondere universiteit, tot uitdrukking komend in maatschappelijke betrokkenheid, systematische bezinning en aandacht voor normen en waarden. Dit werd geconcretiseerd in zes profielpunten die tezamen de 'vu-ster' vormden, zijnde zes wetenschapsgebieden waarop de universiteit wilde uitblinken, te weten 'systeem aarde' ('van molecuul tot leven'), 'life-sciences en informatica', 'gezondheid en ziekte', 'communicatie, tekst en cultuur', 'juridische en bestuurlijke vraagstukken' en 'economie en maatschappij'.²⁴

De faculteit sociaal-culturele wetenschappen moest op de vier laatstgenoemde terreinen haar opwachting maken, waarvan Klandermans er drie expliciet in zijn hooglerarenplan noemde: communicatie, bestuur en maatschappij. Binnen deze triangel vervulden 'visiting professors', de tweede categorie leerstoelen die Klandermans in zijn notitie onderscheidde, een belangrijke pr-functie. Ze hadden hun hoofdtak elders en verbonden zich jaarlijks voor een aantal dagen of weken aan de faculteit, daarmee haar (inter)nationale *standing* vergrotend. De derde leerstoelcategorie, de bijzondere, betrof wetenschappers met specifieke kennis, in te stellen (en bij voorkeur mede te financieren) door instellingen van buiten de vu, aldus de maatschappelijke verankering van de faculteit verstevigend.²⁵

Klandermans maakte in zijn hooglerarenplan uiteraard ook gewag van de reguliere ('functionele') leerstoelen die – benadrukte hij – de ruggengraat van de onderzoeks- en onderwijsorganisatie van de faculteit bleven vormen. Deze leerstoelen boden de decaan eveneens een stevig aangrijpingspunt tot verandering en vernieuwing. De faculteit kende twaalf functionele leerstoelen, terwijl haar omvang een aantal van negentien rechtvaardigde. Bovendien naderden nogal wat zittende hoogleraren hun emeritaat.²⁶ Klandermans leek de komende jaren